

Juan Ferrer Miserol

Durant quaranta anys he anat darrera na Marnie perquè me contàs la seva vida i molt especialment l'opinió que tenia sobre el que Hitchcock n'havia filmat, d'ella. Estava segur que la seva versió havia d'esser interessant, no perquè cregués que fos diferent a la filmada, però sí per poder completar el coneixement d'aquest personatge tan peculiar. Per fi, s'ha decidit a parlar com a homenatge al número cent de *Temps Moderns*. Agraïnt-li aquest gest cap a la revista i sense cap comentari per la meua part vull traslladar directament al lector el que ella m'ha contat.

Duia la vida que havia triat, la d'aprofitar-me dels homes gràcies a les seves febleses cap a les dones, per prendre'ls el pèl i els doblers. Si el primer m'era enormement satisfactori, perquè me donava un regust d'immensa venjança, sense saber per què però, al cap i a la fi, venjança, el segon me permetia viure molt millor del que mai no hauria pogut somniat amb la meua professió de mecanògrafa. A més, així podia ajudar a mumare, de qui malgrat sols rebia fredor i males cares, l'estimava amb tot el meu cor. He de confessar que realment era l'única persona que estimava i que, fins aquella escena final, era incapaç de saber per què ella no corresponia al meu amor.

Un bon dia vaig assabentar-me que Hitchcock s'estava preparant per filmar les gestes dels meus robatoris. No me desagradava massa perquè me satisfieia que el públic sabés com m'estava venjant dels homes, especialment dels homes rics. Me donava un gran regust que mai cap mascle pogués gaudir del plaer del meu cos i que aquesta frustració la vessin augmentada amb la desaparició dels seus estimats doblers, que havien volat mentre estaven distrets mirant-me i cavil·lant com dur-me al llit. No sabia ben bé per què, però això me donava una satisfacció que sabia que mai no podria assolir permetent el seu contacte, un contacte que només de pensar-hi me vénen nàusees.

El dia que vaig sortir de l'oficina del senyor Strutt, amb gairebé 10.000 \$ dins la meua bossa, estava segura que, d'un moment a l'altre, Hitchcock començaria a filmar-me. Quan vaig assolir l'es-

tació ferroviària, vaig afinar en Robert Burks amb la seva càmera i vaig adonar-me que entrava dins un camí sense retorn. Per l'andana vaig seguir una línia groga que hi havia marcada a terra perquè vaig pensar que així en Robert podria seguir fàcilment la meua bossa on hi duia el botí. Sabia que, des d'aquell moment, tot el que fes seria públic, i això, per una banda, me molestava però, per l'altra, sentia que el ridícul de les meves víctimes me compensaria d'aquest tràngol. No sabia si

seguir amb el ritual que feia després de cada robatori d'anar a desfogar-me cavalcant en Forio, un cavall que sempre m'era fidel i que me donava el plaer que jo escatimava als homes. Vaig pensar que havia d'assumir el meu personatge amb totes les seves conseqüències i ho vaig fer malgrat fos davant tot-hom. De totes maneres, he de confessar que el pla en què jo hi vaig damunt, el vaig trobar, per la seva proximitat, gairebé pornogràfic i així li ho vaig fer saber, a Hitchcock; però no va voler sa-

No sabia si seguir amb el ritual que feia després de cada robatori d'anar a desfogar-me cavalcant en Forio, un cavall que sempre m'era fidel i que me donava el plaer que jo escatimava als homes. Però encara més que els orgasmes eqüestres, me molestaren les escenes tan crues amb mumare

ber-ne res. Sols me digué, "des del moment que has acceptat esser un personatge d'una pel·lícula meva no pots tenir inhibicions, ni fins i tot opinions, aquí jo som l'únic amo." No vaig poder ni piular.

Però encara més que els orgasmes eqüestres, me molestaren les escenes tan crues amb mumare. Abans de començar-me a filmar, i especialment abans de curar-me no era conscient que el seu odi cap a mi era tan gran com el meu vers els homes. Malgrat la fredor que me donava, realment era l'única persona que estimava i no podia entendre la seva actitud cap a mi, que Hitchcock, segons el meu parer, s'hauria pogut estalviar, o, almanco, suavitzar. Me semblà excessiu que filmàs el moment que ella me diu que una dona decent no necessita els homes. Això feia la meva indecència encara més obscena i, malgrat no me jeia amb ells, necessitava per xuclar-los el que més estimaven, els doblers; fins al punt que no sabia si me donava tan de gust això o

les corregudes damunt en Forio. Crec que el meu gran plaer era una combinació de totes dues coses.

He de manifestar que m'agradà molt que filmàs sense presses, durant tant de temps, tota la meva relació amb en Mark. No sols perquè va esser realment l'únic home de qui me vaig enamorar; fins i tot abans d'alliberar-me, gràcies a ell, dels meus dimonis, sinó també per la seva paciència infinita. Va esser el primer home que posà al meu abast els seus doblers abans d'intentar consumir el sexe. Després de curada, malgrat Hitchcock hi perdé interès i no va seguir filmant-me, ha estat sempre al meu costat, el meu company inseparable; l'home capaç d'omplir el buit, de deixar de robar i especialment el buit de la mort d'en Forio. Ara, amb el temps, veig com el fet de sacrificar en Forio i el meu alliberament psíquic foren tot u. No sabria dir ben bé per què, però crec que fou així. Quan morí mumare, encara més me vaig sentir apropada a en Mark, ja no necessitava ningú altre. Vull aprofitar

per fer públic que, quan el vaig conèixer, malgrat que el veia diferent dels altres, era incapaç de diferenciar-lo, a causa dels meus traumes infantils, dels que sols me miraven per la luxúria. La seva feina amb mi va esser un vertader regal dels déus. Gràcies a ell vaig poder esser decent i alhora poder gaudir del sexe i de la vida. Estic realment satisfeta que Hitchcock deixàs filmat tot això, perquè crec que el meu cas, amb diferents matisos, és més comú del que realment pot semblar.

Per acabar, vull deixar constància que Hitchcock sols me renyà una sola vegada, quan me vaig intentar suïcidar dins la piscina del vaixell. Me digué que, tirant-me a la mar, ho hauria assolit amb més certesa. Si m'hagués tirat a les fondàries marines, no hauria pogut gaudir de l'amor d'en Mark ni de la meva curació; ni, per descomptat, no hauria pogut sentir mai el plaer del sexe.

Està ben clar que, en aquest cas, art i vida, anaren de la mà, perquè l'un necessitava l'altra, i viceversa. ■